

שיקיריבו ויתפפר להם חטאם? אלא שדוד אמר את זה לשם אליהם, וקרבן לא מקרים לשם אליהם, אלא לשם יודעך וה' א'. שחררי לדין הקשה, מדת הדין, לא מקרים קרבן, שפטות מקרים פון קרבן (ויראה) אדים כי יקריב מכם קרבן לה. לה, ולא לשם אליהם. וכי מקרים קרבן מנחה לה. ובכח תודה לה. זבח שלמים לה.

ומושום כה, כיון שדור הפלך אמר לא אלהים, הatzטריך לכתב כי לא מחייב זבח ואנתנה עולה לא תרצה. שחררי לשם הזה לא מקרים, אלא רוח נשברה, שפטות זבח אליהם רוח נשברה. קרבן של אליהם הוא עצב ושבורן לב. ומושום כה, מי שחלם חלום רע, צריך להראות עצבות, שחררי במדת הדין צריך עצבות ובח של מדת הדין צריך עצבות רוח נשברה, ואונמה עצבות מרפאת את החלום הרע, ולא שולט עלייו הדין. שחררי גזבח שראיין למדת דין, הקريب לפניה.

לב נשבר ונדרפה אליהם לא תבזה. מה זה לא תבזה? מפלל שיש לב שהוא בוזה? בן. זהה לב שהוא גאה, לב בגנות הרות, הינו לב בזיה, אבל לב נשבר ונדרפה אליהם לא תבזה.

הויטבה ברצונך את ציון תפנה חומות ירושלים. מה זה הויטבה? גראה שחררי טוב יש בה, ועלשו היטבה על אותו הטוב? ! וראוי כך הוא, שחררי מן ביום שהקדוש ברוך הוא השפදל בבניין בית המקדש שלמעלה עד עכשו, אונמה בטבה של רצון לא שרפה על אותו הבניין, ועל בן לא נתkon. שחררי בשעה שהרצון העליון יתעורר, הוא ייטיב וידליק מהונרות של אותו הבניין והואתו

חייביה. אלא דוד לךמי שמא דאליהם אמר, וקרבנה לא קר宾 לשמא דאליהם, אלא לשמא דיו"ד ה"א ואו"ז ה"א. דהא לגבי דין קשיא מהת הדין, לא מקרבין קרבנה. דכתיב, (ויראה) אדם כי יקריב מכם קרבן לי". ליבי, ולא לשמא דאליהם. וכי תקריב קרבן מנחה לי". זבח תודה לי". זבח שלמים לי". ובגין פה, כיון דוד מלכא, לגבי אליהם אמר. אצטריך למכתב, כי לא תחפוץ זבח ואתנה עולה לא תרצה. דהא לשמא דא לא מקרבין, אלא רוח נשברה. דכתיב זבח אליהם רוח נשברה. קרבנה דאליהם, עציבו, ותבירו דלא. ובגין פה, מאן דחלם חלמא בישא, עציבו אצטריך לאחזהה, דהא במדת אליהם קיימא, וזבח דמדת דין, עציבו אצטריך ורוח נשברה, וההוא עציבו מסתיה להלמא בישא, ולא שלטה דין עליו. דהא זבח דאתחזי למדת דין, אקריב קמיה.

לב נשבר ונדרפה אליהם לא תבזה, Mai לא תבזה, מכל הדיבא לב דאייה בזיה. אין. הינו לב דאייה גאה, לב בגנות רוחה, הינו לב דאייה בזיה, אבל לב נשבר ונדרפה אליהם לא תבזה.

הויטבה ברצונך את ציון תפנה חומות ירושלים. Mai הטיבה, אתחזי דהא טיבו אית בה, והשתא הטבה על ההוא טיב. ודי הכי הוא, דהא מנ יומא דקדשא בריך הוא אשתקדל בבניין כי מקדשא לעילא, עד פען, ההוא בטבה רצון, לא שריא על ההוא בנין, ועל דא לא אשתקדל. דהא בשעתא דרצון דלעילא יתעורר, ייטיב וידליק נהוריין דההוא בנין, וההוא עבידתא, דאפיקו